

Sygn. akt VI GC 826/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 917 złotych (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda (...)spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 826/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2017 roku powód(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3 627,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 3 427,86 złotych za okres od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 30 sierpnia 2016 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowana zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajęła u powoda pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu przez 14 dni została wystawiona faktura o numerze (...) na kwotę 3 667,86 złotych brutto (według stawki w kwocie 261,99 złotych brutto za dobę), a w dniu 01 września 2016 roku poszkodowana zawarła z powodem umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 240 złotych (za 3 dni według stawki w kwocie 80 złotych brutto za jeden dzień najmu pojazdu).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 marca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 75/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa kwestionując je co do zasady oraz wysokości (w tym zarówno odnośnie okresu najmu, jak i stawki najmu). W uzasadnieniu pozwany podniósł, że materiał fotograficzny zgromadzony w toku postępowania likwidacyjnego wskazuje, że uszkodzenia pojazdu nie eliminowały go z ruchu drogowego, a powód nie wykazał, ażeby poszkodowana nie mogła z niego korzystać zgodnie z jego przeznaczeniem poza okresem samej naprawy. Nadto pozwany podniósł, że zgodnie z kalkulacją warsztatu naprawczego, który przeprowadzał naprawę i zgodnie z wystawioną przez niego fakturą naprawa przedmiotowego pojazdu wymagała 8,5 roboczogodziny pracy, wobec czego pozwany uznał za zasadny jedynie okres 3 dni najmu pojazdu zastępczego, a nie 14 dni. Pozwany podkreślił przy tym, że mimo iż pojazd przyjęto do zakładu naprawczego w dniu 31 sierpnia 2016 roku, części zamienne niezbędne do naprawy dostarczono dopiero w dniu 05 września 2016 roku, a zatem w tym okresie nie było celowe wyłączenie tego pojazdu z eksploatacji, skoro pojazd ten był jezdny. Nadto pozwany podniósł, że naprawa zajęła niecałe 9 roboczogodzin, tymczasem naprawa zakończona została tydzień po dostarczeniu części.

Odnośnie zaś stawki najmu pojazdu zastępczego, pozwany wskazał, że poinformował poszkodowaną smsem oraz pisemnie o możliwości organizacji przez pozwanego najmu pojazdu zastępczego po stawce w kwocie 80 złotych za dobę. Poszkodowana nie skorzystała z wypożyczalni współpracujących z pozwanym stosujących niższe stawki najmu niż powód, w związku z czym stanowiło to naruszenie obowiązku minimalizacji szkody, tym bardziej, że powód nie wykazał, ażeby oferowany przez powoda najem pojazdu zastępczego był w jakimkolwiek stopniu bardziej korzystny od oferty pozwanego. Pozwany podniósł także zarzut braku legitymacji procesowej powoda wskazując, że powód nie wykazał, że czynsz najmu został faktycznie uiszczony, a to oznacza, że wierzytelność ta nie istniała w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 sierpnia 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) użytkowany przez A. A.. Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne

A. A. wykorzystywała pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do dojazdów w do pracy oraz do załatwiania innych prywatnych spraw w codziennym życiu.

zeznania świadka A. A. – protokół rozprawy z dnia 26 września 2018 roku – k. 98-99akt (zapis obrazu i dźwięku 00:00:59-00:14:36)

W dniu 01 września 2016 roku Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. poinformował A. A. mailem wysłanym na wskazany przez nią adres mailowy (...), że istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracujących z tym ubezpieczycielem (oraz wskazano stosowne dane kontaktowe), jak i poinformowano go, że stawki najmu podlegać będą weryfikacji do wysokości około 80 złotych brutto za dobę jako stawki występującej na lokalnym rynku. Informację o możliwości najmu pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem wraz z danymi kontaktowymi przekazano A. A. w tym dniu także smsem oraz przesłano ją pisemnie na adres jej zamieszkania.

pismo – w aktach szkody, treść wiadomości sms – w aktach szkody, korespondencja mailowa – w aktach szkody

W dniu 31 sierpnia 2016 roku uszkodzony pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został oddany do naprawy do warsztatu naprawczego prowadzonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z

siedzibą w W.. W pojeździe uszkodzony był nieznacznie jego tył, w tym znajdujące się tam czujniki parkowania, które z uwagi na uszkodzenie sygnalizowały dźwiękiem przez cały czas przeszkodę terenową z tyłu pojazdu.

W dniu 01 września 2016 roku o godzinie 15:30 A. A. wynajęła od (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pojazd zastępczy marki B. oraz zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Zakład naprawczy zakończył naprawę pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 13 września 2016 roku. Pojazd został odebrany z zakładu naprawczego przez poszkodowaną w dniu 14 września 2016 roku.

protokół naprawy pojazdu najemcy – k. 13 akt, umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 20-21 akt, umowa cesji wierzytelności – k. 22 akt, protokół zdawczo – odbiorczy – k. 25 akt, cennik – k. 24 akt, zeznania świadka A. A. – protokół rozprawy z dnia 26 września 2018 roku – k. 98-99akt (zapis obrazu i dźwięku 00:00:59-00:14:36)

W dniu 14 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił A. A. fakturę o numerze (...) na kwotę 3 667,86 złotych brutto tytułem najmu pojazdu zastępczego marki B. przez okres 14 dni (po stawce w kwocie 213 złotych netto, tj. w kwocie 261,99 złotych brutto).

faktura – k. 23 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wypłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w kwocie 240 złotych uwzględniając 3 dni najmu pojazdu zastępczego i stawkę w kwocie 80 złotych brutto.

potwierdzenie przelewu – k. 33 akt, decyzja – k. 31 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron.

Odnosnie cenników załączonych przez powoda, to Sąd odmówił dania im wiary. Pomijając częściową nieczytelność tych dokumentów, Sąd zważył, że pochodzą one od wybranych przez powoda podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co przemawia za przyjęciem, iż powód przedstawił jedynie te cenniki, które stanowiły poparcie jego twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność wysokości stawek za najem pojazdów zastępczych stosowanych przez inne podmioty w okresie likwidacji przedmiotowej szkody.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także – uznając je za wiarygodne i spójne – na zeznaniach świadka A. A., w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wskazywała na dotychczasowy sposób korzystania z uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jak i okoliczności towarzyszące najmowi pojazdu zastępczego. Wprawdzie świadek nie pamiętała okazanej jej korespondencji mailowej oraz sms z dnia 01 września 2016 roku, niemniej jednak potwierdziła poprawność danych adresowych oraz jak wskazała – z uwagi na to, że adres mailowy oraz numer telefonu mają charakter służbowy, otrzymywała na nie dużą ilość korespondencji, co utrudniało jej bieżące zapoznawanie się z nią.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 26 września 2018 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem powód – mimo zobowiązania Sądu – nie uścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3 627,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 3 427,86 złotych za okres od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, tytułem zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i zwrotu kosztów przedsądowej pomocy prawnej. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu w zakresie uzasadnionego okresu najmu i wysokości stawki najmu, a także legitymacji procesowej powoda.

Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Mając zatem powyższe na względzie zarzut strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji czynnej po stronie strony powodowej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności, wskazując jednakże, iż zarzut ten nie jest zasadny.

Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wpływające z prawa materialnego.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynika, że w dniu 01 września 2016 roku poszkodowana A. A. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności obejmującej koszty najmu pojazdu zastępczego. Pozwany podnosił natomiast, że powód nie wykazał, ażeby czynsz najmu został przez poszkodowaną uiszczony, co warunkowało zdaniem pozwanego powstanie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu. Brak faktycznego uiszczenia czynszu najmu powodował więc, zdaniem pozwanego, że wierzytelność ta nie istniała w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności i nie mogła być przedmiotem cesji.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że faktyczne poniesienie kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest warunkiem skutecznego domagania się zwrotu tych kosztów. Stanowisko to jest wynikiem analizy uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Wprawdzie Sąd Najwyższy wskazał, że „strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego”, ale nie można z tego wyprowadzić wniosku, że poszkodowany może domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego tylko, jeżeli faktycznie poniósł te koszty poprzez zapłatę stosownej kwoty. Zauważyć bowiem należy, że przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego było to, czy osobie fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej w ogóle przysługuje refundacja kosztów najmu pojazdu zastępczego. Sąd Najwyższy wskazał, że co do roszczeń o naprawienie szkody powstałej bezpośrednio w pojeździe w orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania, bo istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie jej naprawienie. Analizując zaś, czy osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej może domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd Najwyższy zaznaczył, że poszkodowanemu nie przysługuje roszczenie z tytułu samej utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, a poszkodowany będzie miał roszczenie, jeżeli w związku z uzyskaniem pojazdu zastępczego w jego majątku powstanie uszczerbek. Poszkodowany musi wykazać, że faktycznie skorzystał z pojazdu zastępczego. Tak więc dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest uzależnione od faktycznego opłacenia kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale od wykazania uszczerbku w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego. Uszczerbek w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego powstaje zaś nie tylko w sytuacji opłacenia faktury za najem tego pojazdu, ale także wówczas kiedy jedynie została wystawiona ta faktura, bowiem w tej sytuacji w majątku powstają pasywa. Poszkodowany przedkładając fakturę za najem pojazdu zastępczego udowadnia, że w jego majątku powstał uszczerbek w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego.

W sytuacji cesji wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego skuteczne dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez powoda będącego cesjonariuszem, który wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy, uzależnione jest zatem od wykazania, że poszkodowany wynajął pojazd zastępczy i jest zobowiązany do poniesienia kosztów z tym związanych. Dowodem wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego i powstania z tego tytułu pasywów w jego majątku jest faktura za najem pojazdu zastępczego. Poniesienie zaś przez poszkodowanego kosztu najmu pojazdu zastępczego nastąpiło poprzez przeniesienie na rzecz powoda wierzytelności przysługującej poszkodowanemu względem pozwanego z tytułu odszkodowania, w zakresie kosztów pojazdu zastępczego. Już bowiem samo powstanie wymagalnej wierzytelności o zapłatę czynszu najmu przysługującego wynajmującemu wobec poszkodowanego powoduje u tego ostatniego powstanie nowych lub zwiększenie się istniejących pasywów. Zwiększenie pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak poniesieniem straty przez poszkodowanego w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. (tak np. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 20 października 2015 roku, sygn. akt VIII Ga 162/15).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanego.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanej A. A. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 30 sierpnia 2016 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego, Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11) oraz że powód, wbrew spoczywającemu na nim ciężarowi dowodzenia wynikającemu z treści art. 6 k.c., nie zawnioskował skutecznie żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż najem

pojazdu zastępczego wynoszący w niniejszej sprawie 14 dni (za okres od dnia 01 września 2016 roku do dnia 14 września 2016 roku), był uzasadniony. Dowodu na powyższą okoliczność nie może stanowić faktura numer (...) z dnia 14 września 2016 roku, jest ona bowiem jedynie dokumentem o charakterze rozliczeniowo – księgowym, z którego wynika, że powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę z tytułu najmu pojazdu zastępczego za wskazany wyżej okres na kwotę 3 667,86 złotych brutto. Sama jednakże okoliczność wystawienia faktury o powyższej treści, jak i okoliczność faktycznego czasu trwania najmu (zgodnego z treścią faktury) była między stronami bezsporna, co jednakże nie przesądza o tym, że cały ten okres był uzasadnionym okresem najmu.

Należy mieć bowiem na uwadze, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego determinowany jest okresem koniecznym do naprawy uszkodzonego pojazdu. W tych okolicznościach nie można uznać, iż przedmiotowa faktura stanowi potwierdzenie, iż najem pojazdu zastępczego przez okres od dnia 01 września 2016 roku do dnia 14 września 2016 roku był zasadny. W sytuacji zatem zakwestionowania zasadności okresu najmu pojazdu zastępczego przez pozwanego Towarzystwo (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W., powyższe dowody nie mogą stanowić miarodajnej podstawy pozwalającej Sądowi ustalić, iż zasadnym w niniejszej sprawie był okres najmu pojazdu zastępczego wskazywany na fakturze i określony przez powoda na 14 dni. Ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, wobec czego w zaistniałej sytuacji zasadnym byłby wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, który – posiadając wiedzę specjalistyczną w dziedzinie techniki samochodowej, ustaliłby zasadny okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie, w szczególności z uwzględnieniem konieczności zamówienia części zamiennych i ich dostępności oraz technologicznego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu. Ciężar dowodzenia w tym zakresie spoczywał zgodnie z treścią art. 6 k.c. na powodzie, jednakże zaniechał on inicjatywy dowodowej w tym zakresie i to on ponosi negatywne konsekwencje powyższego zaniedbania – powód wprawdzie złożył wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na powyższą okoliczność, jednakże mimo zobowiązania Sądu nie uiścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, toteż wniosek ten podlegał oddaleniu.

W tych okolicznościach należało uznać, iż powód nie udowodnił, aby zasadnym było uwzględnienie okresu 14 dni najmu pojazdu zastępczego, stąd też przyjąć trzeba było, że zasadnym był okres najmu pojazdu zastępczego uznany przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego (3 dni).

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanego dotyczącego naruszenia przez poszkodowaną A. A. ciężącego na niej obowiązku minimalizacji szkody poprzez wynajęcie pojazdu w wypożyczalni stosującej wyższe stawki aniżeli wskazane poszkodowanej przez pozwanego, w ocenie Sądu zarzut ten uznać należało za nieuzasadniony.

Wprawdzie jak wynikało z dokumentów dołączonych do akt szkody, poszkodowanej została wysłana mailem oraz sms-em informacja, w której wskazano, że istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracujących z ubezpieczycielem (oraz wskazano stosowne dane kontaktowe), jak i poinformowano ją, że stawki najmu podlegać będą weryfikacji do wysokości około 80 złotych brutto za dobę jako stawki występującej na lokalnym rynku, jednakże doręczenie tej informacji nastąpiło w dniu 01 września 2016 roku, a więc w dniu wynajęcia pojazdu od powoda. Jednocześnie pozwany nie wykazał godziny, w jakiej wysłano wiadomość mailową i SMS-ową, co ma o tyle znaczenie, że jak wynika z protokołu zdawczo – odbiorczego (k. 25 akt), poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy w tym dniu o godzinie 15:30. Ciężar wykazania, że w tym czasie poszkodowana posiadała już informację od pozwanego, spoczywał na pozwanym, czemu jednakże pozwany nie sprostał. Nadto wskazać należy, że w aktach sprawy znajduje się także pisemna informacja o możliwości skorzystania z najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela i wskazanie wysokości stawki datowana na dzień 01 września 2016 roku, przy czym w aktach sprawy brak jest dowodu jej doręczenia poszkodowanej, nie można więc uznać, że informacja ta dotarła do niej w dniu jej sporządzenia, a więc dniu 01 września 2016 roku, który był także dniem wynajęcia pojazdu zastępczego.

Reasumując, pozwany nie zdołał wykazać, że poszkodowana A. A. została jeszcze przed zawarciem przez nią umowy najmu w dniu 01 września 2016 roku (przed godziną 15:30) skutecznie poinformowana o możliwości skorzystania ze wskazanej przez pozwanego wypożyczalni i stawkach podlegających weryfikacji.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17) wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu, objęte są odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione, tj. usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami i potrzebami poszkodowanego. Niemniej jednak zważyć należy, że w niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, ażeby zawiadomił poszkodowaną o możliwości wynajęcia pojazdu w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym przed wynajęciem pojazdu przez poszkodowanego, a zatem w sytuacji, gdy poszkodowany otrzymał takie pismo, czy informacje w innej formie mając już zawartą umowę najmu z innym podmiotem, nawet za czynsz najmu wyższy niż oferowany przez ubezpieczyciela, nie ma w ocenie Sądu podstaw do tego, aby uznać, że zachowanie poszkodowanego było nieprawidłowe i przyczyniające się do powstania szkody, nieuzasadnione i zbyt daleko idące zaś byłoby wymaganie, ażeby np. poszkodowany rozwiązał wówczas zawartą już umowę najmu.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, powodowi przysługuje zwrot faktycznie poniesionych wydatków na najem pojazdu zastępczego, o ile stawki najmu wskazane przez powoda mieszczą się w ramach stawek występujących na lokalnym rynku.

W świetle powyższego to powód po myśli art. 6 k.c. powinien udowodnić, iż najem pojazdu przy zastosowaniu stawek za dobę w wysokości 261,99 złotych brutto był w tym konkretnym przypadku celowy i ekonomicznie uzasadniony oraz że są to stawki występujące powszechnie na rynku lokalnym, albowiem to on wywodził z tej okoliczności korzystne dla siebie skutki prawne, zaś pozwany stawki w tej wysokości kwestionował (weryfikując je do kwoty 80 złotych brutto jako stawki występującej na lokalnym dla poszkodowanego rynku). Wskazać przy tym należy, że do udowodnienia zasadności wysokości stawki wskazanej przez powoda, tj. że jest ona stawką rynkową, niewątpliwie także niezbędne było skorzystanie z wiadomości specjalnych, zaś wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego został oddalony, stąd też nie sposób uznać, że powód wykazał, ażeby zastosowana przez niego stawka najmu była stawką obowiązującą na lokalnym dla poszkodowanego rynku.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż powód nie zdołał wykazać, ażeby pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu ponad uznaną przez ubezpieczyciela kwotę 240 złotych (stanowiącą iloczyn 3 dni okresu najmu pojazdu zastępczego oraz stawki w kwocie 80 złotych brutto), a zatem żądanie pozwu jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Co do kosztów pomocy prawnej w kwocie 200 złotych, to zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku wydaną w sprawie o sygn. akt III CZP 75/11 uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazać należy, że dochodzone przez powoda koszty pomocy prawnej nie były poniesione przez poszkodowanego, a przez powoda. Nadto, w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynika, że w postępowaniu likwidacyjnym poszkodowany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Powód zaś jest podmiotem gospodarczym wynajmującym pojazdy zastępcze oraz zajmującym się profesjonalnie dochodzeniem od ubezpieczycieli kosztów związanych z najmem tychże pojazdów. Co więcej, w dniu 09 listopada 2016 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty wraz z pozostałymi dokumentami, przy czym dokumenty te przesłane zostały przez A. W. – specjalistę do spraw prawnych, co prowadzi do wniosku, iż powód dysponuje osobami mającymi wiedzę do dokonania oceny, czy nabywane roszczenie jest zasadne, czy nie, a zatem powód nie wykazał, aby faktycznie zachodziła konieczność skorzystania z pomocy radcy prawnego T. S. na etapie przed wniesieniem pozwu.

Dodatkowo, zdaniem Sądu, dochodzenie dodatkowych kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego – reprezentującego powoda również w niniejszej sprawie – ponad koszty zastępstwa procesowego określone w

przepisach dotyczących wynagrodzenia radców prawnych, prowadzi do obejścia tych przepisów i nie może korzystać z ochrony prawnej, tym bardziej, że ostatecznie roszczenie powoda okazało się w znacznej części niezasadne.

Mając na względzie powyższe rozważania, w ocenie Sądu żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda jako strony przegrywającej proces na rzecz pozwanego zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 917 złotych (kwota 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej). Kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył także powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 października 2018 roku